

Arrest

nr. 66 336 van 8 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. SPINN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van de Russische Federatie van Ingoesjetische origine. U huwde op 17 april 2009 met S. C. {...}(O.V. xxxxxx), met wie u al sinds 1997 traditioneel getrouwd was. U woonde samen met uw gezin in Malgobek, Ingoesjetië. In 1991 werd u lid van 'Orsthojevskaya', een beweging die tot doel had te streven naar een hereniging van de Ingoesjetische en Tsjetsjeense volkeren. U nam ondermeer deel aan een betoging in 1999 tegen het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog. Bij deze betoging raakte u gewond. Deze politieke beweging werd echter ontbonden in 2002. Verschillende leden van deze beweging zouden in de periode 2004-2007 zijn omgekomen of verdwenen. Sinds 2002 engageerde u zich in het protest tegen het regime van (voormalig) president Murat Zyazikov. In 2002 kwam u als onafhankelijke kandidaat op bij de parlementsverkiezingen. U werd niet verkozen. U omschrijft zichzelf als een dissident die actief betrokken was bij betogingen tegen het toenmalige

regime. In januari 2002 nam u deel aan een betoging in het kader van de presidentsverkiezingen. Op deze betoging werd u geslagen. Een maand later werd u voor één nacht aangehouden door de politie. U stelt dat u vanaf dan regelmatig aangemaand werd om niet meer aan betogingen deel te nemen. In 2004 zou u een betoging hebben georganiseerd in Nazran, waarbij geëist werd dat president Zyazikov zou aftreden. Naar aanleiding van deze betoging werd u opnieuw voor enkele uren aangehouden. U schreef ook twee artikels in een clandestiene krant. Toen in 2004 alle betogingen in Ingoesjetië werden verboden, begon u toespraken te houden in de moskee waarbij u de situatie in het land aanklaagde. Naar aanleiding van deze toespraken werd u enkele malen opgepakt door de autoriteiten. U stelt dat u zich ook opwierp als verdediger van mensenrechten. In september 2007 engageerde u zich in de zaak van de vermoorde broers G. {...}. Toen deze broers op 27 september 2007 in hun huis door speciale eenheden werden omgebracht, riep een neef van de familie uw hulp in. U ging meteen naar de plaats van de feiten en hielp de moeder van de broers in het afleggen van verklaringen tegenover de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' en tegenover een journaliste van de krant 'Le Monde'. Naar aanleiding van deze moord probeerde u diezelfde dag een protestactie op te zetten waarbij u een autoweg wilde versperren. De politie kwam echter tussenbeide om dit te verhinderen. Bij dit incident werd u ook bedreigd door de politie. De volgende dag stelde de moeder van de broers G. {...} voor om gerechtelijke stappen te ondernemen – eventueel tot voor het 'Europees Hof voor de Rechten van de Mens' in Straatsburg – maar zij weigerde dit. Ze had namelijk bedreigingen ontvangen. U ondernam geen verdere stappen en u stelt dat u niet weet hoe de zaak van de familie G. {...} verder is verlopen. In juni 2008 ontplofte er een klein explosief tuig in uw tuin. Toen dacht u er voor het eerst aan om het land te verlaten. U meldde dit incident echter niet bij de politie. In november 2008 werd uw vriend S.Y. {...} vermoord. U stelt dat zijn dood te wijten was het feit dat hij, net zoals uzelf, tijdens toespraken in de moskee kritiek uitte op de autoriteiten. Een maand voor het overlijden van S.Y. {...} hadden onbekenden ook een bom gegooid naar het zijn huis. In februari 2009 was u op een bijeenkomst in Malgobek waar ook de nieuwe president van Ingoesjetië, Yunusbek Yevkurov, aanwezig was. U stelde een kritische vraag aan de president. Na deze bijeenkomst werd u voor enkele uren door de politie aangehouden als waarschuwing voor het feit dat u kritiek had geleverd op de president. Vanaf het begin van 2009 kreeg u ook dreig telefoons. In mei 2009 ontving ook uw vrouw een dreig telefoon van onbekenden, die vertelden dat u uw activiteiten moest stopzetten. In de nacht van 5 op 6 juli 2009 ontplofte er een bom in uw voortuin, waarbij enkele ruiten van uw huis sneuvelden. Hoewel de politie eerst weigerachtig was om de feiten te registreren gezien er geen gewonden waren, drong u aan en stelde de politie toch een proces-verbaal op. U stapte echter niet naar het gerecht om een klacht in te dienen. U ging ook niet naar een mensenrechtenorganisatie om ruchtbaarheid te geven aan uw zaak. Naar aanleiding van dit incident besloot u Ingoesjetië te verlaten. U verliet Ingoesjetië samen met uw vrouw en kinderen op 28 juli 2009. U reisde met de auto van een smokkelaar naar Kiev, waar u op 29 juli 2009 aankwam. Op 30 juli 2009 vertrok u met de auto van een andere smokkelaar naar België. U kwam aan in België op 31 juli 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U stelt dat u vreest vermoord te worden tengevolge van uw dissidente activiteiten in Ingoesjetië. U stelt dat u als opposant kritiek leverde op het beleid van de Ingoesjetische autoriteiten en omdat u zich inzette voor de mensenrechten in Ingoesjetië. Als dissidente activiteiten die aan de basis liggen van uw vervolging haalt u aan: het feit dat u deelnam aan enkele betogingen tegen president Zyazikov in de periode 2002-2004 (waarbij u enkele malen werd aangehouden), het feit dat u twee artikels schreef in een clandestiene krant in de periode 2005-2006, het feit dat u deelnam aan een betoging naar aanleiding van de dood van de journaliste Anna Politkovskaya in 2006 (waarna u werd aangehouden), het feit dat u kritische toespraken hield in de

moskee in de periode 2004-2008 waarbij u de gang van zaken in de republiek aan de kaak stelde (waardoor u enkele malen werd aangehouden), het feit dat u zich in september 2007 het lot van de familie van de vermoorde broers G. {...} aantrok (waarna u werd bedreigd) en het feit dat u in februari 2009 kritiek leverde op de nieuwe president Yevkurov (waarna u werd aangehouden en bedreigd). U stelt dat er geen andere dan voornoemde activiteiten aan de basis liggen van uw vervolging door de autoriteiten liggen (CGVS II, p. 11-12). U stelt dat de Ingoesjetische autoriteiten u omwille van deze dissidente activiteiten als een vijand beschouwen (CGVS II, p. 4). Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u deze vrees niet aannemelijk kunt maken. Bovendien is uw verhaal op essentiële punten niet geloofwaardig. Ten eerste moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat uw profiel als mensenrechtenactivist in Ingoesjetië helemaal niet geloofwaardig is. Ter illustratie van uw bewering dat u zich in Ingoesjetië inzette voor de mensenrechten, haalde u uw betrokkenheid aan in de zaak van de op 27 september 2007 vermoorde broers G. {...}. Uw verklaringen over deze zaak zijn echter niet geloofwaardig en zijn bovendien in tegenspraak met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (cf. Human Rights Watch (HRW): 'As if they fell from the sky' & Le Monde: 'Les événements en Ingouchie'). Zo verklaart u dat u op 27 september 2007, enkele uren nadat Federale troepen de broers bij hun thuis hadden vermoord, ter plaatse ging om de familie bij te staan. U verklaart dat u diezelfde dag de moeder en de oudste broer van de twee vermoorde jongens hebt bijgestaan om verklaringen af te leggen tegenover een vertegenwoordiger van een mensenrechtenorganisatie en een Franse journaliste (CGVS II, p. 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat T. G. {...}, de oudste zoon van de familie, op 27 september 2007, een hele dag werd vastgehouden op het districtscommissariaat van de politie van Malgobek (cf. HRW: 'As if they fell from the sky'). Uw verklaring dat u die dag de moeder en de oudste broer van het gezin bijstond om verklaringen af te leggen tegenover mensenrechtenorganisaties en journalisten, strookt dus niet met de objectieve informatie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat T. G. {...} pas werd vrijgelaten nadat andere familieleden zich die avond voor het politiecommissariaat hadden verzameld om zijn vrijlating te eisen (cf. HRW: 'As if they fell from the sky'). Toen u echter gevraagd werd of de familieleden van de vermoorde broers problemen hadden gekend, antwoordde u ontkennend. Zelfs toen u expliciet werd gevraagd of één van de twee overlevende broers door de politie was meegenomen, antwoordde u negatief (CGVS II, p. 8). Deze flagrante tegenstrijdigheden met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, ondermijnen uw verklaringen op dit punt volledig. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u de namen van de moeder of van de oudste zoon niet kon noemen (CGVS II, p.8). Indien u deze mensen werkelijk gedurende de drie dagen na de moord op hun familieleden zou hebben bijgestaan, dan mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u hun naam zou kennen. Het is eveneens niet geloofwaardig, dat u niet weet hoe het verder met de zaak van de familie G. {...} is afgelopen. Toen u gevraagd werd of de moeder een klacht had ingediend naar aanleiding van de moord op haar twee zonen, antwoordde u dat dit – voor zover u het weet – niet het geval was (CGVS II, p. 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de moeder wel degelijk een klacht indiende naar aanleiding van de moord op haar beide zonen (cf. HRW: 'As if they fell from the sky'). De vaststelling dat u niets weet over de verdere ontwikkelingen in de zaak van de familie G {...}, hoewel u zich volgens u verklaringen verregaand engageerde – u beweerde dat u bereid was om een autoweg te blokkeren als protestactie en u beweerde dat u de moeder van de familie wou helpen om de zaak voor het 'Europese Hof voor de Rechten van de Mens' in Straatsburg te brengen (CGVS II, p. 7-8)– is helemaal niet geloofwaardig. Er kan overigens worden opgemerkt dat CEDOCA geen informatie heeft gevonden over de blokkade van een autoweg die u op 27 september 2009 zou hebben geprobeerd te organiseren als protest tegen de moord op de broers G. {...} (cf. Antwoorddocument 'Ing 2010-005). Dit is opmerkelijk, gezien de moord op de broers G. {...} een zeer goed gedocumenteerde zaak is, die uitgebreid in de media en in rapporten van mensenrechtenorganisaties werd beschreven. Indien u werkelijk een poging zou hebben gedaan om de autoweg te blokkeren, een poging die vrijdeld werd door tussenkomst van de ordediensten, dan lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat dit incident niet in de media zou zijn beschreven. Wat betreft uw bewering dat u op de dag van de moord een verklaring hebt afgelegd tegenover Marie Jégo, een journaliste van de Franse krant Le Monde (CGVS I, p. 7-8, CGVS II, p. 9), kan opgemerkt worden dat u in het desbetreffende artikel in Le Monde niet vermeld wordt (cf. Le Monde 04/10/2007: 'Les événements en Ingouchie'). U kunt ook op geen enkele manier aantonen dat u effectief met deze Franse journaliste van Le Monde zou hebben gesproken, door bijvoorbeeld een getuigenis van deze persoon voor te leggen. De verklaring van uw raadsman, meester B-K {...}, in haar brief met aanvullingen na uw interview dat u er niet in geslaagd bent om deze journaliste alsnog te contacteren, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Bovendien kon u uw pogingen om deze journaliste te contacteren niet staven met enig objectief bewijs. Ten tweede meent het Commissariaat-generaal dat het niet geloofwaardig is dat u omwille van uw beweerde politieke activiteiten vervolging zou moeten vrezen in Ingoesjetië. Wat betreft uw kritiek op het regime van de

vorige president Murat Zyazikov lijkt het onwaarschijnlijk dat u sinds diens aftreden in oktober 2008 onder de huidige president Yunusbek Yevkurov nog om deze reden vervolging zou kunnen vrezen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. CEDOCA: SRB 'Veiligheidssituatie in Ingoesjetië') blijkt immers dat, hoewel de veiligheidssituatie in Ingoesjetië gespannen blijft, de situatie voor de voormalige anti-Zyazikov oppositie in positieve zin is geëvolueerd. In tegenstelling tot Zyazikov, die mensenrechtenactivisten en politieke opposanten marginaliseerde, gaat Yevkurov de dialoog aan met de civiele maatschappij en prominente oppositieleden. Enkele vooraanstaande mensenrechtenactivisten en criticasters van het beleid van de voormalige president Zyazikov hebben onder de nieuwe president belangrijke functies gekregen in zijn administratie. Yevkurov ijvert ook voor meer openheid wat betreft de mensenrechtenschendingen in Ingoesjetië (cf. ACPC: 'The Yevkurov experiment: An assessment of Inguchetia president's first year in office'). Hieruit volgt dat uw bewering dat u momenteel vervolgd zou worden door de Ingoesjetische autoriteiten omwille van uw deelname aan betogingen tegen het beleid van de vorige president dan ook weinig waarschijnlijk is. Het feit dat u in de periode 2002-2004 aan enkele betogingen tegen de vorige president zou deelgenomen hebben, is geen reden om te aan te nemen dat u daar momenteel nog problemen zou door kennen. Het feit dat u stelt dat u ook één betoging mee zou georganiseerd hebben, verandert niets aan deze vaststelling. Zoals hierboven reeds vermeld, bedeede de nieuwe president Yevkurov immers verschillende leidende figuren uit de toenmalige oppositie met belangrijke functies in zijn administratie. Wat betreft uw betrokkenheid als organisator van betogingen tegen het bewind van Zyazikov, kan overigens opgemerkt worden dat toen doorgevraagd werd naar hoeveel betogingen u zelf georganiseerd had, bleek dat u slechts bij één betoging in 2004 verantwoordelijk bent geweest voor een deel van de organisatie (CGVS II, p. 5-6). Het is evenmin aannemelijk dat de twee artikels die u schreef in een clandestiene krant onder het bewind van Zyazikov in de periode 2005-2006, op dit moment nog aanleiding zouden geven voor vervolging door de Ingoesjetische autoriteiten. Van het bestaan van deze artikels kunt u overigens geen enkel bewijs voorleggen aan het Commissariaat-generaal. Het krantenartikel van uw hand dat u wél voorlegt, dateert uit 1996, en kan dan ook moeilijk in verband gebracht worden met de problemen die u momenteel beweert te hebben. Dezelfde redenering geldt voor de toespraken die u in de moskee in Malgobek zou hebben gehouden en waarvoor u in de periode 2005-2006 enkele malen werd opgepakt. U stelt dat u na 2008 geen toespraken meer hield (CGVS II, p. 10). Hoewel het mogelijk is dat u onder het bewind van voormalig president Zyazikov om deze reden problemen zou gekend hebben, is het onwaarschijnlijk dat deze activiteiten op dit moment nog aanleiding zouden geven voor vervolging door de autoriteiten in Ingoesjetië. Wat betreft de dood van S.Y {...}, uw vriend die omwille van zijn toespraken in de moskee zou zijn vermoord in november 2008, kan overigens opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, afgeleid kan worden dat S.Y. {...} door rebellen zou zijn vermoord (cf. CEDOCA 'Antwoordfiche ing2010-005w', p. 7). Hij zou immers met hetzelfde wapen gedood zijn dat ook bij terroristische aanslagen door de rebellen werd gebruikt. Deze vaststelling lijkt in tegenspraak met uw bewering dat S.Y. {...} zou zijn gedood omdat hij kritiek uitte op de overheid. Dit zet de impliciete bewering die u maakt, als zou S.Y. {...} door de Ingoesjetische autoriteiten zijn omgebracht omdat hij kritiek leverde op de overheid, op losse schroeven (CGVS II, p. 12-13). Uw verklaring dat de huidige Ingoesjetische president Yevkurov verantwoordelijk is voor uw arrestatie in februari 2009, omdat u hem op een bijeenkomst in Malgobek een kritische vraag zou hebben gesteld over het feit dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië nog niet verbeterd was sinds zijn aantreden, is weinig geloofwaardig (CGVS II, p. 4). Dit verhaal lijkt immers volledig in tegenspraak is met alle beschikbare informatie die er bestaat over de houding van de nieuwe president ten opzichte van mensen die kritiek leveren op de veiligheidssituatie in Ingoesjetië. Uit diverse bronnen, waaronder de hier eerder aangehaalde rapporten die aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat Yevkurov actief samenwerkt met organisaties die mensenrechtenschendingen in Ingoesjetië aanklagen en dat hij openheid op dit vlak aanmoedigt (cf. ACPC: 'The Yevkurov experiment: An assessment of Inguchetia president's first year in office'). Uw bewering dat u door de huidige president Yevkurov zou worden vervolgd, louter en alleen omdat u hem tijdens een bijeenkomst in februari 2009 een kritische vraag zou hebben gesteld, lijkt dus helemaal niet geloofwaardig. Wat betreft de vrees die u uit ten opzichte van de FSB (Russische Veiligheidsdienst), moet gesteld worden dat het weinig waarschijnlijk is dat iemand met uw profiel actief gevisieerd zou worden door FSB. Gezien uw activiteiten als mensenrechtenactivist ongeloofwaardig werden bevonden (cf. zaak G. {...}) en gezien u wat betreft uw politieke activiteiten zelf verklaart dat u slechts eenmaal meegewerkt hebt om betoging te organiseren, is het Commissariaat-generaal van mening dat uw politieke profiel niet van dien aard is dat het waarschijnlijk is dat de Russische Veiligheidsdienst u om deze reden effectief zou vervolgen. Wat betreft uw verklaring dat verschillende voormalige leden van de politieke beweging Orsthojevskaya zijn vermoord of verdwenen (CGVS I, p. 9, CGVS II, p. 5), zoals ook werd aangehaald in de brief van uw raadsman meester J. B-K {...} moet opgemerkt worden dat u niet kunt aantonen wat het lot van deze personen te maken heeft met de

problemen die u zelf zou hebben gehad. U kunt ook op geen enkele manier aantonen wat de dood of het verdwijnen van deze mensen te maken heeft met hun lidmaatschap van de in 2002 opgedoekte beweging Orsthojevskaya. Ten derde merkt het Commissariaat-generaal op dat u nauwelijks stappen hebt gezet om de vervolging door de autoriteiten aan te klagen. Gezien u zichzelf een profiel als politiek dissident en mensenrechtenactivist toedicht, doet deze vaststelling nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo lijkt het weinig geloofwaardig dat iemand die beweert politiek actief te zijn en goed op de hoogte is van de structuren in Ingoesjetië, geen enkele moeite zou gedaan hebben om aandacht te vragen voor de bedreigingen die hij ontving. Hoewel u naar aanleiding van de explosie die bij u thuis zou plaatsgevonden hebben op 6 juni 2009 wel aangifte hebt gedaan bij de politie, verklaart u geen verdere stappen te hebben ondernomen. U hebt geen formele klacht neergelegd naar aanleiding van dit incident, noch hebt u verdere gerechtelijke stappen ondernomen (CGVS II, p. 15). Dit lijkt ongeloofwaardig, gezien u stelt dat u in de zaak G. {...} wél bereid was om de gerechtelijke procedure desnoods voor het 'Europees Hof voor de Rechten van de Mens' te brengen (CGVS II, p. 7). Bovendien hebt u geen enkele moeite gedaan om uw problemen voor te leggen aan de Ombudsman van de Ingoesjetische Republiek of aan een mensenrechtenorganisatie zoals Memorial of MASHR (CGVS II, p. 15). Als u beweert wél andere mensen te hebben geholpen om het verhaal van hun problemen te vertellen aan mensenrechtenorganisaties (CGVS II, p. 7), lijkt het weinig geloofwaardig dat u voor wat betreft uw eigen problemen geen enkele moeite zou gedaan hebben om deze aan te kaarten bij een mensenrechtenorganisatie die zich specifiek met zulke problemen bezighoudt. Ten vierde moet worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig zijn. U reisde met de auto van Ingoesjetië tot België. U kende geen problemen bij grenscontroles. U en uw vrouw beschikten niet over geldige reisdocumenten. U hebt geen weet of de smokkelaars al dan niet over valse documenten beschikten (CGVS I, p. 10-12). Daaruit kan afgeleid worden dat u ook niet weet of u onder uw eigen naam reisde en of u er al dan niet een (vals) visum werd gebruikt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de naam in uw paspoort of de aard van het visum in uw paspoort niet zou kennen. De vaststelling dat u ook over uw reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog verder. Tenslotte meent het Commissariaat-generaal dat de door u voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. De foto met de voormalige Tsjetsjeense president Dudayev, de kaart die stelt dat u lid was van de Presidentiële Raad van Ingoesjetië in 1993, het attest dat u in 1996 vertrouwenspersoon van Gorbatsjov was en het krantenartikel uit 1996 bevestigen dat u in de jaren '90 politiek actief ben geweest. Deze documenten kunnen echter de door u aangehaalde problemen niet staven. De medische attesten (dd. 13/06/1999 en 14/01/2002) die zouden moeten bevestigen dat u in 1999 en 2002 verwond werd tijdens uw deelname aan betogingen, vermelden wel dat u toen verwondingen hebt opgelopen, maar kunnen geen oorzakelijk verband aantonen met uw deelname aan betogingen. Bovendien werd in deze beslissing al uitvoering geargumenteed dat het weinig waarschijnlijk is dat u omwille van protestacties tegen de vorige president Zyazikov onder de huidige president Yerkurov nog problemen zou kennen. Het medisch attest dat werd opgesteld in België (dd. 05/08/2009) bevestigt dat u hartproblemen hebt, maar kan niets toevoegen aan uw asielrelaas. Het proces-verbaal van de politie (dd. 06/07/2009) stelt dat er in de nacht van 5 op 6 juli 2009 een explosie gebeurde in de buurt van uw huis. Dit document kan echter niet als een afdoende bewijs van uw asielrelaas worden gezien. Dit document kan uw bewering als zou u persoonlijk gevisieerd worden door de Ingoesjetische of Russische activiteiten niet aannemelijk maken. Zoals reeds uitvoering werd aangetoond, is uw individuele vervolgingsrelaas niet geloofwaardig. Het Commissariaat-generaal moet immers vaststellen dat het niet geloofwaardig is dat uw beweerde politieke activiteiten aanleiding zouden geven voor vervolging. Daarenboven werd ook uw vermeende profiel als mensenrechtenactivist niet geloofwaardig bevonden. Door de ongeloofwaardige verklaringen die u over uw eigen vervolging aflegde, maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om een eventuele andere vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een eventueel reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, te beoordelen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw invaliditeitskaart, het paspoort van uw vrouw, de huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen de identiteit van u en de leden van uw gezin, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De brief van uw raadsman, meester B-K {...}, waarnaar reeds werd verwezen bevat verder geen informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de

rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, S. C. {...} (O.V. xxxxxx), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot een herhalen van zijn asielmotieven. Verzoeker laat na de motivering van de bestreden beslissing met enig concreet element te weerleggen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker zijn beweerd profiel als mensenrechtenactivist niet aannemelijk heeft

gemaakt en dit in het bijzonder gelet op de ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn betrokkenheid in de zaak rond de moord op de broers G. {...} en daar hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn beweerde politieke activiteiten actueel vervolging zou moeten vrezen in Ingoesjetië nu zijn beweerde activiteiten gericht waren tegen het beleid van de vorige president en nu ingevolge de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, kan aangenomen worden dat mensen met verzoekers profiel onder het huidige regime niet gevisieerd worden. Zoals hoger reeds gesteld komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn asielmotieven, zonder enige poging te ondernemen om voorgaande motieven van de bestreden beslissing op concrete wijze te weerleggen. Deze motivering wordt dan ook als vaststaand beschouwd. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inzake het ongeloofwaardig bevinden van de beweringen van verzoeker dat hij gevisieerd wordt door de FSB en de vaststelling dat hij nauwelijks stappen ondernomen heeft om zijn vervolging aan te klagen wat niet strookt met het zichzelf aangemeten profiel van politiek dissident en mensenrechtenactivist alsook de ongeloofwaardigheid inzake zijn reisroute en de vaststelling dat de door hem voorgelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, ongemoeid laat zodat deze eveneens als vaststaand worden beschouwd.

2.4. Verzoeker betwist het motief waar gesteld wordt dat het niet geloofwaardig is dat hij omwille van zijn politieke activiteiten een actuele en gegronde vrees heeft om vervolgd te worden. Verzoeker herhaalt dat hij een kritische vraag heeft gesteld aan de nieuwe president YEVKUROV, waardoor hij werd meegenomen naar het politiekantoor van Malgobek. Verzoeker laat ook gelden dat hem niet en laste kan worden gelegd dat de manier van handelen van de nieuwe president YEVKUROV niet overeenstemt met het publieke imago dat deze zichzelf aanmeet.

Waar verzoeker weerom zijn verklaringen herhaalt, wijst de Raad op zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.3. Waar verzoeker stelt dat het publieke imago van de huidige president niet overeenstemt met de werkelijkheid, dient vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die niet ondersteund wordt door enig concreet gegeven waaruit dit kan blijken. Dergelijke blote beweringen kunnen geen afbreuk doen aan de uitvoerige objectieve informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt en dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 22, map landeninformatie) en waaruit blijkt dat Yevkurov actief samenwerkt met organisaties die mensenrechtenschendingen in Ingoesjetië aanklagen en dat hij openheid op dit vlak aanmoedigt. De Raad treedt de vaststelling van de verwerende partij bij dat het loutere gegeven dat verzoeker zou vervolgd worden enkel omwille van een kritische vraagstelling aan de huidige president ongeloofwaardig is.

2.5. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen*

en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.6. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER